

Lieta C-419/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 29. maijs

Iesniedzējtiesa:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 6. marts

Prasītāja:

Irideos S.p.A.

Atbildētāja:

Poste Italiane S.p.A.

Pārējās procesa dalībnieces:

Fastweb S.p.A.

Tim S.p.A.

Pamatlietas priekšmets

Prasība atcelt lēmumus, ar kuriem *Poste Italiane S.p.A.* (turpmāk tekstā – “*Poste Italiane*”) 2018. gada 22. oktobrī paziņoja *IRIDEOS S.p.A.* par iepirkuma līguma “*Iepirkuma līgums saskaņā ar Leģislatīvo dekrētu Nr. 50/2016 – Elektroniski atvērta procedūra platjoslas telesakaru pakalpojumiem pilsētvidē ar optisko šķiedru DWDM (MAN) tehnoloģijā*”, 1. un 2. daļa, slēgšanas tiesību piešķiršanu attiecīgi sabiedrībām *Fastweb S.p.A.* un *Tim S.p.A.*, kā arī piespriest sabiedrībai *Poste Italiane* atlīdzināt kaitējumu, kas prasītājai saskaņā ar tās apgalvojumu nodarīts. *Tim S.p.A.* celtā pretprasība arī par to, lai *Poste Italiane* tiktu uzlikts pienākums atkārtot konkursu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

- 1 2016. gada 18. aprīļa Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 (Publisko iepirkumu kodekss; turpmāk tekstā – “Leģislatīvais dekrēts Nr. 50/2016”, “Kodekss” vai “Iepirkumu kodekss”) 3. panta 1. punkta e) apakšpunktā minētā valsts tiesiskā regulējuma saderība ar Savienības tiesisko regulējumu (Direktīvām 2014/23/ES, 2014/24/ES un 2014/25/ES), ja minēto normu atbilstoši *Corte di cassazione* [Kasācijas tiesas] sniegtajai interpretācijai (rīkojums Nr. 4899/2018, kas ir saistošs valsts tiesībās attiecībā uz jurisdikcijas jautājumiem) saprot kā uzņēmumiem, kuri darbojas Kodeksa II daļā minētajās īpašajās nozarēs, paredzētu iespēju atkāpties no tā paša Kodeksa 1. pantā un 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajiem vispārējiem principiem saistībā ar pienākumu ievērot publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas procedūras, ja noslēdzamais līgums neattiecas uz īpašajām nozarēm raksturīgām darbībām.
- 2 Šajā tiesvedībā iesniedzējtiesai ir jārisina divas problemātiskas situācijas: pirmā attiecas uz *Corte di cassazione a Sezioni Unite* [Kasācijas tiesas Apvienoto palātu] spriedumu jurisdikcijas jomā saistošo raksturu Itālijas procesuālajās tiesībās; otrā attiecas uz Tiesas judikatūras iespējamu attīstību gadījumā, kad vairāki juridiskie subjekti, kas dibināti kā publisko tiesību subjekti, pakāpeniski pārtop īstos uzņēmumos, kuri gūst peļņu un cieš zaudējumus un kuru darbība tiek veikta galvenokārt konkurences apstākļos (skat. Direktīvas 2014/23/ES 21. apsvērumu un 16. pantu).
- 3 Ar atsauci uz pirmo jautājumu iesniedzējtiesa norāda, ka Kasācijas tiesai ir lūgts konstatēt tiesas, kurai lieta ir iesniegta, jurisdikciju Itālijas procesuālajā sistēmā (proti, vai kompetenta ir administratīvā vai civillietu tiesa), un šis nolēmums ir galīgs un saistošs lietas izspriešanai pēc būtības; Tiesa tomēr ir paudusi vispārēju principu, atbilstīgi kuram ar Savienības tiesībām netiek pieļauts, ka valsts tiesai ir saistoša valsts procesuāla tiesību norma, saskaņā ar kuru šai tiesai ir jāievēro augstākas instances valsts tiesas sniegti apsvērumi, ja rodas iespaids, ka augstākās instances tiesas sniegtie apsvērumi neatbilst Savienības tiesībām, kā tās ir interpretējuši Tiesa (skat. spriedumu, 2011. gada 20. oktobris, lieta C-396/09, *Intereidil s.r.l.*, kas atrodas likvidācijas procesā).
- 4 Tātad pastāv iespēja (vai pienākums pēdējās instances tiesām) vērsties Tiesā, ja pastāv “saprātīgas šaubas” par Savienības tiesību pareizu piemērošanu, neatkarīgi no jebkura pretrunīga Kasācijas tiesas sprieduma jurisdikcijas jomā vai Valsts padomes plēnuma (*Adunanza Plenaria del Consiglio di Stato*) sprieduma, kas ir saistošs tās pašas Valsts padomes parastajām palātām (skat. arī Tiesas spriedumus, 2016. gada 5. aprīlis, C-689/13, *Puligienica Facility*, un 1982. gada 6. oktobris, 283/81, *Cilfit*).

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai, pamatojoties uz iepriekš norādītajiem raksturlielumiem, sabiedrība *Poste Italiane s.p.a.* ir jā kvalificē kā “publisko tiesību subjekts” 2016. gada Leģislatīvā

dekrēta Nr. 50 3. panta 1. punkta d) apakšpunkta un Kopienu atsaucē direktīvu (2014/23/ES, 2014/24/ES un 2014/25/ES) izpratnē?

2) Vai minētajai sabiedrībai ir jāievēro publiskā iepirkuma procedūras tikai attiecībā uz tādu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, kuri tieši ir saistīti ar īpašās nozarēs veiktu darbību, pamatojoties uz Direktīvu 2014/25/ES, ja šī sabiedrība tiek uzskatīta par publisko tiesību subjektu saskaņā ar Iepirkumu kodeksa II daļas noteikumiem, bet saglabā pilnu līgumisko autonomiju un ir pakļauta ekskluzīvi tikai privāttiesībām, – saistībā ar līgumu slēgšanas darbību citās nozarēs, ņemot vērā Direktīvas 2014/23/ES 21. apsvērumā un 16. pantā noteiktos principus (minētais Kasācijas tiesas Apvienoto palātu 2018. gada spriedums Nr. 4899 un, attiecībā uz pēdējo daļu, minētais Valsts padomes plēnuma 2011. gada spriedums Nr. 16)?

[3] Vai attiecībā uz līgumiem, kas jāuzskata par nepiederīgiem attiecīgajai īpašajām nozarēm raksturīgajai jomai, tā pati sabiedrība – ja tai piemīt publisko tiesību subjekta pazīmes – tomēr paliek pakļauta vispārējai Direktīvai 2014/24/ES (un tātad publiskā iepirkuma līgumnoteikumiem) arī tad, ja tā veic – evolutīvi salīdzinājumā ar sākotnējo iestādi – galvenokārt uzņēmējdarbībai raksturīgas darbības konkurences režīmā, kā izsecināms no atgādinātā sprieduma lietā C-393/06, 2008. gada 10. aprīlis, *Ing. Aigner*, liedzot atšķirīgi interpretēt Direktīvu 2014/24/ES, par līgumslēdzēju iestāžu noslēgtiem līgumiem? Minētās Direktīvas 2014/23/ES 21. “*apsvērumā*” un 16. pants, savukārt, nosaka tikai vienu pieņēmuma parametru, lai izslēgtu publisko tiesību subjekta raksturu attiecībā uz uzņēmumiem, kuri darbojas parastos tirgus apstākļos, lai gan, pamatojoties uz minētajās tiesību normās paredzētajiem noteikumiem, ir skaidrs, ka prioritārā atsauce ir uz iestādes dibināšanas posmu, kad tās uzdevums ir apmierināt “*vispārējas vajadzības*” (kas aplūkojamajā gadījumā vēl pastāv un nav zaudējušas spēku)?

[4] Vai tomēr, ja ir biroji, kas pamīšus veic gan īpašo nozaru darbības, gan citas darbības, “*instrumentalitātes*” jēdziens – attiecībā pret pakalpojumiem, kam ir raksturīgas īpašās sabiedrības intereses – ir jāinterpretē plaši (kā tas līdz šim darīts valsts judikatūrā, atbilstoši pieminētajam Valsts padomes plēnuma 2011. gada spriedumam Nr. 16), kas šajā pēdējā sakarā ir pretrunā principiem, kas ir minēti Direktīvas 2014/25/ES 16. “*apsvērumā*”, kā arī 6. un 13. pantā, kuros piemērojamā regulējuma identificēšanai ir izdarīta atsauce uz to, kādai no Publisko iepirkumu kodeksā regulētajām darbībām [līgums] ir “*paredzēts*”. Tāpēc ir jānoskaidro, vai īpašajai atsauces nozarei var būt “*paredzētas*” – arī ar atvieglotām saistošajām procedūrām, kas raksturīgas izslēgtajām nozarēm – visas nozarei funkcionālās darbības saskaņā ar līgumslēdzējas iestādes iecerēm (tostarp ietverot līgumus par parasto un ārkārtas apkopi, tīrīšanas pakalpojumiem, mēbelēšanu, kā arī šādu biroju šveicaru pakalpojumiem un apsardzi, vai citus to izmantošanas veidus, ja tie ir iecerēti kā pakalpojumi klientiem), faktiski par privātām uzskatot tikai “*nepiederīgās*” darbības, ko publisko vai privāto tiesību subjekts var brīvi īstenot dažādās nozarēs, ko regulē tikai Civilkodekss un vispārējās jurisdikcijas tiesas jurisdikcija (šo pēdējo veidu, piemēram, ciktāl tas ir

šeit nozīmīgi, katrā ziņā pārstāv *Poste Italiane* sniegtie banku pakalpojumi, bet to pašu nevar sacīt par elektroniskās saziņas instrumentu piegādi un izmantošanu, ja tie nodoti lietošanai visām Grupas darbībām, lai gan tie tik tiešām ir nepieciešami tieši bankas darbībai). Turklāt nešķiet lieki uzsvērt “*līdzsvara zudumu*”, ko izraisīja pašlaik prevalējošā šaurā interpretācija, ar ko pielīdzināmās vai radniecīgās nozarēs tiek ieviesti pilnīgi jauni noteikumi būvdarbu vai pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai: no vienas puses, detalizētās garantijas, ko Iepirkumu kodekss uzliek otras līgumslēdzējpusē noteikšanai, no otras puses, pilnīga līgumiskā autonomija uzņēmējam, kurš var brīvi slēgt līgumus atkarībā tikai no savām ekonomiskajām interesēm, bez jebkādam pārskatāmības garantijām, kas tiek prasītas īpašajās nozarēs un izslēgtajās nozarēs?

[5] Visbeidzot, vai publiskas iepirkuma procedūras izsludināšana – gan ar valsts, gan Kopienų mērogā paredzētajiem publicitātes veidiem – atbilstoši Iepirkumu kodeksam, var būt nozīmīga nolūkā identificēt jomu, kurai iepirkums paredzēts, proti, to, cik lielā mērā iepirkums attiecas uz īpašo atsauces nozari, iepriekš [4.] jautājumā minētajam paplašinātajam “*instrumentalitātes*” jēdzienam atbilstošā nozīmē, vai tomēr – pakārtoti – iebildi par administratīvās tiesas jurisdikcijas neesamību, ko ir izvirzījis tas pats tiesību subjekts, kurš izsludināja minēto konkursa procedūru, vai tiesību subjekti, kuri piedalījās minētajā procedūrā un uzvarēja, var uzskatīt par tiesību ļaunprātīgu izmantošanu Nicas hartas 54. panta izpratnē kā rīcību, kas, lai gan tā nevar pati par sevi ietekmēt jurisdikcijas sadali (par šo jautājumu skat. arī minēto Valsts padomes plēnuma 2011. gada spriedumu Nr. 16), ir nozīmīga vismaz kaitējuma atlīdzināšanas un tiesvedības izdevumu atlīdzināšanas nolūkos, jo kaitē to konkursa pretendentu tiesiskajai pašārvībai, kuri neuzvarēja un cēla prasību tiesā?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/23/ES (2014. gada 26. februāris) par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, it īpaši: 21. apsvēruma, 16. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK, it īpaši: 16. apsvēruma, 7. un 8. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/25/ES (2014. gada 26. februāris) par iepirkumu, ko īsteno subjekti, kuri darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumu nozarēs, un ar ko atceļ Direktīvu 2004/17/EK, it īpaši: 16. apsvēruma, 5. panta 5. punkts, 6. panta 2. punkts un 13. panta 1. punkta b) apakšpunkts

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/17/EK (2004. gada 31. marts), ar ko koordinē iepirkuma procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumu nozarēs

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/18/EK (2004. gada 31. marts) par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru

Komisijas Lēmums 2008/383/EK (2008. gada 30. aprīlis), ar kuru eksprespasta un kurjerpasta pakalpojumiem Itālijā piemēro atbrīvojumu no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/17/EK, ar ko koordinē iepirkuma procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumu nozarēs

Atbilstošās valsts tiesību normas

2017. gada 4. augusta Likums Nr. 124 – Ikgadējais tirgus un konkurences likums (*Legge annuale per il mercato e la concorrenza*)

2016. gada 18. aprīļa Leģislatīvais dekrēts Nr. 50, ar ko īsteno Direktīvas 2014/23/ES, 2014/24/ES un 2014/25/ES par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, par publisko iepirkumu un par iepirkumu, ko īsteno subjekti, kuri darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumu nozarēs, kā arī par tiesiskā regulējuma, kas ir spēkā Būvdarbu, pakalpojumu un piegāžu publiskā iepirkuma līgumu jomā, reorganizāciju, it īpaši: 1. pants, 3. panta 1. punkta a), c), d) un e) apakšpunkts; 4., 8. un 10. pants, 14. panta 2. punkts, 15. pants, 115.-121. pants, konkrēti 120. pants

2006. gada 12. aprīļa Leģislatīvais dekrēts Nr. 163, ar kuru izveido Būvdarbu, pakalpojumu un piegāžu publiskā iepirkuma līgumu kodeksu, piemērojot Direktīvu 2004/17/EK un Direktīvu 2004/18/EK, it īpaši: 3. panta 26. un 29. punkts, 27. pants un VI F pielikums

1999. gada 22. jūlija Leģislatīvais dekrēts Nr. 261, ar ko īsteno Direktīvu 97/67/EK par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai (1. pants, 23. panta 2. punkts un 3. panta 12. punkts)

2011. gada 31. marta Leģislatīvais dekrēts Nr. 58, ar ko īsteno Direktīvu 2008/6/EK, ar ko Direktīvu 97/67/EK groza attiecībā uz Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus pilnīgu izveidi (1. pants)

1993. gada 1. decembra Dekrētlikums Nr. 487 par Pasta un telekomunikāciju iestādes pārveidi par saimniecisko darbību veicošu publisko tiesību iestādi un par Ministrijas reorganizāciju (*Decreto legge 1° dicembre 1993, n. 487 – Trasformazione dell'Amministrazione delle poste e delle telecomunicazioni in ente pubblico economico e riorganizzazione del Ministero*) (4. pants)

Corte di cassazione [Kasācijas tiesa]: 2018. gada 1. marta rīkojums Nr. 4899

Consiglio di Stato [Valsts padome]: 2011. gada 1. augusta spriedums Nr. 16; 2016. gada spriedumi Nr. 13, 14, 15 un 16

Īss pamattiesvedības faktisko apstākļu izklāsts un pamalietas pušu galvenie argumenti

- 5 Ar prasības pieteikumu sabiedrība *Irideos* apstrīdēja *Poste Italiane* – “saskaņā ar 2016. gada *Legislatīvo dekrētu Nr. 50*” – izsludinātā konkursa par platjoslas telekomunikācijas pakalpojumiem pilsētvidē ar optisko šķiedru *DWDM (MAN)* tehnoloģijā aktus. Minēto pakalpojumu mērķis bija, [pirmkārt,] īstenot informātikas tīklu drošai un ātrai datu pārraidei starp dažādiem Iestādes birojiem, izmantojot īpašu telekomunikācijas tehnoloģiju – *Dense Wavelength Division Multiplexing (DWDM)* (blīva viļņgarumdales blīvēšana) – kas ļauj pa vienu un to pašu optisko šķiedru neatkarīgi pārraidīt vairākus dažādu viļņu garumu signālus, ar iespēju palielināt joslu skaitu, kas izmantojamas vienā un tajā pašā optiskās šķiedras kanālā, un izrietošu iespēju palielināt pārraidīto datu apjomu, kā arī, [otrkārt,] piegādāt šo pakalpojumu sniegšanai nepieciešamās *DWDM* iekārtas. Iepriekš minētajām komponentēm atbilda divas vienādas vērtības daļas par kopējo summu 10 220 000,00 EUR apmērā.
- 6 Prasītāja it īpaši apstrīdēja tehniskā piedāvājuma novērtējuma parametrus, kas tika veikts, pamatojoties uz formulu, kuras piemērošanas procedūras būtu nozīmējušas maksimālā punktu skaita piešķiršanu ikvienam, kurš būtu piedāvājis īstenot projektu mazāk nekā 45 dienās, faktiski atceļot uz pasākuma īstenošanas ātrumu balstīto izvēles kritēriju, tādējādi, ka visi konkursa dalībnieki uzņēmēji saņemtu maksimālo punktu skaitu, kaut gan prasītāja bija piedāvājusi īstenot projektu 21 dienas termiņā, pretēji 44 dienu termiņam, ko piedāvāja pārējās procesa dalībnieces sabiedrības.
- 7 Šajos apstākļos konkursa iznākums esot nolemts, pamatojoties praktiski tikai uz saimniecisko piedāvājumu. Tāpēc visa procedūra tika apstrīdēta, jo dažādos aspektos esot pārkāpts likums un pārsniegtas pilnvaras.
- 8 Sabiedrības – pārējās lietas dalībnieces iebilda pret prasītājas argumentiem, *Tim s.p.a.* pat iesniedza pretprasību ar mērķi panākt konkursa atkārtošānu.
- 9 Otra lietā iestājusies dalībniece *Fastweb S.p.A.* savukārt izvirzīja iebildi par administratīvās tiesas jurisdikcijas neesamību. Aplūkojamiem pakalpojumiem neesot ciešas saiknes ar pasta pakalpojumiem kā tādiem, un tāpēc tie ietilpstot 2016. gada *Legislatīvā dekrēta Nr. 50* 120. pantā minētajām “īpašajām nozarēm” nepiederīgā jomā.
- 10 Pēc *Fastweb S.p.A.* domām, izvēle rīkot iepirkumu saskaņā ar publiskā iepirkuma regulējumu neesot bijusi nepieciešama: konkrētā telekomunikāciju infrastruktūra atbalstot dažādas *Gruppo Poste* darbības, ar juridisko režīmu, kas raksturīgs darbībām, kurām pati infrastruktūra ir uzskatāma par galvenokārt paredzētu, kā noteikts *Direktīvas 2014/25/ES* 5. panta 5. punktā, 6. panta 2. punktā un

16. apsvērumā: tātad nekādā ziņā nav prioritāras atsauces uz pasta pakalpojumiem, kas aizņem tikai 30 % no *Poste Italiane* apgrozījuma. Līgumslēdzējas iestādes brīvprātīga izvēle savukārt nebūtu bijusi pietiekama administratīvās jurisdikcijas noteikšanai, ņemot vērā, ka judikatūrā ir vairākkārt apstiprināta vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetence strīdos, kuri konkrēti neietilpst īpašajā nozarē, un ka *Poste Italiane* nevar tikt definēta par publisko tiesību subjektu, jo tā darbojas parastos tirgus apstākļos, cenšoties gūt peļņu un ciešot zaudējumus.
- 11 Vēlāk, 2019. gada 19. februārī arī *Tim S.p.A.* izvirzīja iebildi par administratīvās tiesas jurisdikcijas neesamību, apgalvojot, ka par pakļautām publiskā iepirkuma regulējumam ir uzskatāmas tikai līgumprocedūras, kas šaurā nozīmē attiecas uz pasta pakalpojumiem.
- 12 Jurisdikcijas neesamību apstiprinot 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 10. pants, kas – atbilstoši Direktīvas 2014/24/ES 7. pantam – no Iepirkumu kodeksa piemērošanas jomas izslēdz iepirkumus, kurus rīko “*līgumslēdzēja iestāde, kas sniedz pasta pakalpojumus*” par “*īpašiem pakalpojumiem, kas saistīti ar elektroniskajiem instrumentiem un kurus pilnīgi veic elektroniski, ieskaitot kodificētu dokumentu drošu elektronisku pārraidi, adrešu pārvaldības pakalpojumus un reģistrēta elektroniskā pasta nosūtīšanu*”.
- 13 Arī tā paša Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 15. pants atbilstoši Direktīvas 2014/24/ES 8. pantam izslēdz Kodeksa piemērošanu publiskajiem līgumiem, “*kuru galvenais mērķis ir ļaut līgumslēdzējām iestādēm nodrošināt vai ekspluatēt publiskos sakaru tīklus vai sniegt sabiedrībai vienu vai vairākus elektronisko sakaru pakalpojumus*”.
- 14 Savukārt Iepirkumu kodeksa 8. pants – atbilstoši Direktīvas 2014/25/ES 13. pantam – izslēdz no savas piemērošanas jomas pasta pakalpojumu sniegšanu, “*ja šo darbību tieši ietekmē konkurence*”.
- 15 Turklāt, ievērojot attiecīgo evolūciju, pasta pakalpojumu sniedzēju vairs nevarot definēt par “*Publisko tiesību subjektu*”, jo vairs nav teleoloģiskās prasības “*nerūpnieciska vai nekomerciāla rakstura vispārējām interesēm atbilstošu vajadzību apmierināšanai*”.
- 16 Pat ja šāds juridiskais raksturs tiktu atzīts, pienākums piemērot publiskā iepirkuma procedūras jebkurā gadījumā būtu izslēgts ar jau atgādinātajiem 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 8. pantu, 10. panta b) punktu un 15. pantu; arī publisko tiesību subjektiem, visbeidzot, minētās procedūras būtu piemērojamas tikai par piegādēm un pakalpojumiem, kas stingri saistīti ar īpašajām nozarēm (Kasācijas tiesas Apvienoto palātu 2018. gada rīkojums Nr. 4899).
- 17 *Tim S.p.A.* turklāt lūdza, ka, lai tad, ja tiesa, kurā tā vērsusies, šaubīsies par iepriekš īsumā izklāstītajām interpretācijas tēzēm, tā uzdod šo jautājumu Tiesai saskaņā ar LESD 267. pantu.

- 18 Noslēdzošajā procesuālajā rakstā, ko *Poste Italiane* iesniedza 2019. gada 18. februārī, tā uzsvēra izmantotā kritērija tiesiskumu un izmantotās matemātiskās formulas pareizību. Taču neviens Iestādes aizstāvības arguments neattiecas uz prejudiciālo jautājumu par jurisdikciju, ko bija uzdevušas tikai sabiedrības – pārējās lietas dalībnieces, un uz minētā pamata lieta ieguva *res judicata* spēku.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 19 Par jurisdikcijas jautājumu, kas uzdots vispārīgā *Poste Italiane* nepakļaušanas Iepirkumu līgumam aspektā – par līgumiem, kas nav attiecināmi uz pasta pakalpojumiem šaurā nozīmē – Eiropas Savienības Tiesai ar tiesu kolēģijas 2018. gada 12. jūlija rīkojumu Nr. 7778 (lieta C-521/18) jau ir paustas šaubas par tiesību normu atbilstību Savienības tiesiskajam regulējumam, pamatojoties uz spēkā esošajām direktīvām un agrākajiem tās pašas Tiesas spriedumiem.
- 20 Tomēr aplūkojamajā situācijā tiek nodotas diskusijai plašākas problemātikas, kas jāskata tai pašai iesniedzējtiesai un kas tāpēc attaisno jaunu rīkojumu, kurš tikai daļēji pārklājas ar iepriekš minēto rīkojumu.
- 21 Pēc iesniedzējtiesas domām, uzdotais jautājums par jurisdikciju liek konstatēt šādus aspektus:
- I) *Poste Italiane* juridisko raksturu, ņemot vērā pasta pakalpojumu – kuri tiek sniegti aizvien pieaugošā konkurences režīmā – nozarē notikušo evolūciju;
- II) jēdziena “*instrumentalitāte*” definīciju, uz kura pamata tiek norobežota Publisko iepirkumu kodeksa 114. un nākamo pantu piemērošanas joma, līdz pašas administratīvās tiesas kompetences jomas noteikšanai (vismaz attiecībā uz uzņēmumiem, kuriem saskaņā ar prevalējošo praksi nav publisko tiesību subjekta rakstura);
- III) tāda konkursa dalībnieku tiesiskās paļāvības novērtējumu, kas izsludināts tikai pašnoteikšanās dēļ nozarēs, kuras uzskatāmas par nepakļautām publiskā iepirkuma noteikumiem vai kas tikai ir izslēgtas no Iepirkumu kodeksa pilnīgas piemērošanas, bet ne arī attiecīgo principu novērtējumu.
- 22 Attiecībā uz publisko tiesību subjekta raksturu, tā atzīšana notiek saskaņā ar 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu, pamatojoties uz šādiem parametriem:
- 1) dibināšana nerūpnieciska vai nekomerciāla rakstura vispārējām interesēm atbilstošu vajadzību apmierināšanai;
 - 2) juridiskas personības esamība (nešķirojot starp tās publisko vai privāto raksturu);

- 3) to darbību finansē galvenokārt valsts, vietējās pašvaldības vai citi publisko tiesību subjekti, vai arī to pārvaldība ir pakļauta to kontrolei, vai arī vairāk nekā pusi to valdes, direkcijas vai uzraudzības struktūras locekļu ir iecēlusi valsts, vietējās pašvaldības vai citi publisko tiesību subjekti.
- 23 Runājot par “līgumslēdzējiem”, par tādiem var būt “līgumslēdzējas iestādes”, kā precizēts iepriekš, vai publiski uzņēmumi, kas veic kādu no Iepirkumu kodeksa 115.-121. pantā minētajām darbībām vai kuri – pat neietilpstot iepriekš minētajās kategorijās – veic tajās pašās iepriekš minētajās tiesību normās precizētās darbības “saskaņā ar īpašajām vai ekskluzīvajām tiesībām, ko tiem piešķirusi kompetentā iestāde”. Minētajās darbībās saskaņā ar tā paša kodeksa 120. pantu ietilpst pasta pakalpojumi.
- 24 Pēc iesniedzējtiesas domām, *Poste Italiane s.p.a.* kvalificēšana par publisko tiesību subjektu šķiet grūti apstrīdama. Minētā sabiedrība stājās iepriekšējās centrālās pārvaldes vietā, kas radās pēc Itālijas apvienošanas, lai padarītu pakalpojumu efektīvāku. Pašlaik, lai gan sabiedrība *Poste Italiane s.p.a.* darbojas arī finanšu, apdrošināšanas un mobilās telefonijas jomā konkurences apstākļos, tā joprojām ir universālā pasta pakalpojuma koncesionāre, kas nozīmē, ka tai ir obligāti jāsniedz pamatpakalpojumi – proti, par kontrolētu cenu jāpiegādā visām Itālijas pašvaldībām vēstules un pakas, izmaksas daļēji sedzot no valsts līdzekļiem, kā pierāda iepriekšējs Eiropas Komisijas paziņojums par pārkāpuma procedūru, [kas tika uzsākta,] reaģējot uz lēmumu vairs nepiegādāt pasta sūtījumus 4000 pašvaldībām, jo pakalpojums tiek uzskatīts par nerentablu. Tāpēc ir obligāti jāuzskata, ka konkrētā sabiedrība, kurai ir juridiskas personas statuss, ir nodibināta nerūpnieciska vai nekomerciāla rakstura vispārējām interesēm atbilstošu vajadzību apmierināšanai, ko tieši var attiecināt uz sarakstes brīvību un ikviena cita saziņas veida brīvību [1) un 2) prasība publisko tiesību subjektiem].
- 25 Runājot par 3) prasību, ir jāatgādina, ka *Poste Italiane* akciju kontrolpakete pieder Ekonomikas ministrijai, kura iecel Valdi – un tā ir pakļauta Ekonomikas attīstības ministrijas un Revīzijas palātas (*Corte dei Conti*) kontrolei un uzraudzībai; Revīzijas komisijā ietilpst trīs faktiskie locekļi un trīs vietnieki, kurus pilnībā iecel tās pašas atsauces pārvaldes iestādes. *AGCOM* ir kompetenta arī veikt regulējošus pasākumus universālā pakalpojuma kvalitātes un raksturīgo īpašību jomā, ko reglamentē programmas vienošanās, kurā līdzās pasta pakalpojumu sniedzējam otra līgumslēdzēja puse ir Ekonomikas attīstības ministrija.
- 26 Publisko tiesību subjekta pamatelements ir tieši apmierināmo vispārējo interešu būtiskums, attiecībā uz kurām – kaut arī pārvaldība radītu peļņu – nevar tikt zaudēta administratīvā kontroles funkcija par to, kā tiek pildīti pakalpojuma kvalitātes mērķi. Tieši pārvaldes iestāžu ziņā ir konkrēti rūpēties par plašas sabiedrības interesēm, ko valsts uzskata par atbilstošām iedzīvotājiem sniedzamajiem pakalpojumiem un kurām tāpēc, kaut arī to izpilde uzticēta subjektiem, kas nav administratīvās pārvaldes tieša sastāvdaļa, ir tomēr jāatbilst objektivitātes, labas pārvaldības un pārskatāmības kritērijiem.

27 Subjektīvi tātad pastāv pietiekami elementi, lai sabiedrību *Poste Italiane* kvalificētu kā publisko tiesību subjektu Leģislatīvā dekrēta Nr. 50/2016 3. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē, turklāt šis viedoklis ir apstiprināts *Consiglio di Stato* judikatūrā.

28 Cita prakse tomēr izriet no nesenā Kasācijas tiesas Apvienoto palātu rīkojuma Nr. 4899, kas izdots 2018. gada 1. martā un uz ko pārējās procesa dalībnieces šajā tiesvedībā norādījušas iebildes par jurisdikcijas neesamību pamatojumam. Minētajā rīkojumā ir pausti šādi principi:

a) sabiedrība *Poste Italiane*, lai gan tai ir uzticēts sniegt “universālo pasta pakalpojumu”, pašlaik veic arī darbības, kas ir saistītas ar finansēm vai katrā ziņā neattiecas uz korespondences piegādes pakalpojumu, kurš jau tiek veikts konkurences apstākļos;

b) Direktīva 18/2004/EK esot “konkrēti izslēgusi” *Poste Italiane* no publisko tiesību subjektu kategorijas. *Poste Italiane* tagad ir konfigurēta kā līgumslēdzējs 2006. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 163 3. panta 29. punkta un VI F pielikuma izpratnē, jo nav “teleoloģiskās prasības par nerūpnieciska un nekomerciāla rakstura vispārējām interesēm atbilstošu vajadzību apmierināšanu, kas nozīmē, ka tiesību subjektam ir uzdots tikai apmierināt atbilstošās vajadzības un šim tiesību subjektam nav ļauts veikt citas darbības”;

d) “*Poste Italiane* iespējamā kvalifikācija par publisko tiesību subjektu” katrā ziņā esot “nebūtiska”, jo jautājums par pakļautību publiskā iepirkuma noteikumiem ir jāatrisina saskaņā ar noteikumiem, kuri regulē īpašās nozares, pamatojoties uz *Poste Italiane* kvalifikāciju par līgumslēdzēju.

29 Kasācijas tiesas argumenti, it īpaši b) un d) punktā minētie, šķiet esam pretrunā 2008. gada 10. aprīļa Tiesas spriedumam lietā C-393/06, *Ing. Aigner*, kurā ir izdarīti pretēji secinājumi, kas īsumā ir izklāstīti šādi:

I) Direktīva 2004/17/EK (tagad 2014//25/ES) reglamentē tā sauktajās “īpašajās nozarēs” (kas attiecas uz ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumiem) noslēgtos līgumus, kuros “līgumslēdzēji” var būt ne tikai “līgumslēdzējas iestādes” (kā tās tagad definētas Leģislatīvā dekrēta Nr. 50/2016 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā), bet arī “publiski uzņēmumi” vai “uzņēmumi, kam ir īpašas vai ekskluzīvas tiesības, ko piešķir dalībvalsts kompetentā iestāde”, ciktāl tie veic kādu no nozares darbībām: atsauces direktīvas noteikumi ir interpretējami šauri un tātad tikai saistībā ar līgumiem, kuri ir attiecināmi uz konkrēto nozari, atmetot “infekcijas teoriju”, kas ir minēta spriedumā, 1998. gada 15. janvāris, C-44/96, *Mannesmann* (šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2005. gada 16. jūnijs, C-462/03 un C-463/03, *Strabag* un *Kostmann*).

II) Runājot par publisko tiesību subjektiem (kas definēti Direktīvās 2014/24/ES un 2014/25/ES, kas transponētas ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 50/2016 3. panta 1. punkta d) apakšpunktu), interpretācijai ir jābūt nevis ierobežojošai, bet funkcionālai, un jāsākas tātad no pārbaudes, vai ir nodibināta struktūra

“nerūpnieciska vai nekomerciāla rakstura” vispārējām interesēm atbilstošu vajadzību apmierināšanai. Šajā ziņā saskaņā ar spriedumu *Ing. Aigner* [“]nav nozīmes, ka šādas vajadzības apmierina vai var apmierināt arī privāti uzņēmumi. Svarīgi ir tas, ka runa ir par vajadzībām, kuras ar vispārējām interesēm saistītu apsvērumu dēļ valsts vai pašvaldība izvēlas visumā apmierināt pati vai attiecībā uz kurām tā vēlas saglabāt noteicošu ietekmi. [...] Šajā sakarā nav nozīmes tam, ka papildus uzdevumam apmierināt vispārējas intereses minētā struktūra veic arī citas darbības ar mērķi gūt peļņu, kamēr tā turpina apmierināt vispārējās vajadzības, kuras tai konkrēti ir pienākums apmierināt. Arī daļai, kāda šīs struktūras vispārējā darbībā ir [ar mērķi gūt peļņu] veiktajai darbībai, attiecībā uz tās kvalificēšanu par publisko tiesību subjektu nav nozīmes”.

III) Direktīva 2004/18/EK, kas pašlaik bez izmaiņām ir aizstāta ar Direktīvu 2014/24/ES, ir piemērojama publisko tiesību subjektu līgumiem, kuri nav noslēgti īpašo nozaru ietvaros, kurās darbojas pat minētās struktūras un kas ir pakļautas īpašajam speciāli paredzētajam regulējumam attiecībā uz šīm nozarēm raksturīgo darbību. Šāds ir minētā Tiesas sprieduma *Ing. Aigner* secinājums: “tādu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesībām, ko piešķirusi struktūra, kurai ir publisko tiesību subjekta statuss Direktīvas 2004/17 un Direktīvas 2004/18 izpratnē, kuriem ir saikne ar to šīs struktūras darbību veikšanu, ko tā veic vienā vai vairākās nozarēs, kas minētas Direktīvas 2004/17 3.-7. pantā, ir jāpiemēro šajā direktīvā paredzētās procedūras. Savukārt uz visām citām šādas struktūras piešķirtām publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesībām, ko tā piešķirusi saistībā ar citu darbību veikšanu, attiecas Direktīvā 2004/18 noteiktās procedūras. Katra no šīm divām direktīvām ir piemērojama, nenošķirot darbības, ko šī struktūra veic, lai izpildītu savu uzdevumu apmierināt vispārējās vajadzības, un darbības, kuras tā veic konkurences apstākļos, pat tad, ja pastāv grāmatvedība šīs struktūras darbību nodalīšanai, lai izslēgtu šo nozaru savstarpēju subsidēšanu”.

- 30 Attiecīgi Direktīva 2004/18/EK (tagad 2014/24/ES), kas attiecināta uz parastajām nozarēm, ir piemērojama visiem publisko tiesību subjektiem arī tad, ja tie darbojas īpašajās nozarēs, ja konkrētais līgums ir noslēgts par darbību, kas neattiecas uz minētajām nozarēm.
- 31 Tāpēc, pēc iesniedzējtiesas domām, administratīvajām tiesām nekādā ziņā nevar tikt atņemta jurisdikcija attiecībā uz publisko tiesību subjektu publisku līgumu piešķiršanu, kas ir paredzēta saistībā ar publiskā iepirkuma procedūrām, kas noteiktas gan parastajai nozarei, gan īpašajai nozarei.
- 32 Tātad nevar uzskatīt par “nebūtisku”, kā to apgalvojusi Kasācijas tiesa, *Poste Italiane* juridisko kvalificēšanu par publisko tiesību subjektu.
- 33 Vēl iesniedzējtiesa precizē, ka 14. punkta b) apakšpunktā minētajiem Kasācijas tiesas argumentiem nav pamatojuma normatīvajos tekstos: runājot par Direktīvu 2004/18/EK (tagad 2014/24/ES), ir taisnība, ka līgumslēdzēji ir līgumslēdzējas iestādes un to vidū ir publisko tiesību subjekti, kas ir definēti minētajā Leģislatīvā dekrēta Nr. 50/2016 3. panta 1. punkta d) apakšpunktā, bet

tas nozīmē tikai to, ka par līgumslēdzējiem ir uzskatāmi arī publisko tiesību subjekti, tāpēc tie katrā ziņā nav “izslēgti” no līgumslēdzēju iestāžu kategorijas, kas minēta tā paša 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā, kuras bez šaubām ir pakļautas Iepirkumu kodeksa noteikumiem par parastajām nozarēm. Tajā ir noteikta nevis atkāpe, bet tikai plašāks subjektīvais spektrs īpašajām nozarēm, turklāt līgumslēdzēju kvalificēšana 2006. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 163 3. panta 29. punkta (tagad Leģislatīvā dekrēta Nr. 50/2016 3. panta 1. punkta e) apakšpunkts) izpratnē, savukārt tā paša Leģislatīvā dekrēta Nr. 163 VI pielikumā ir tikai neobligāts to iestāžu uzskaitījums, kurām ir uzticēts sniegt pakalpojumus īpašajās nozarēs, tādējādi atkāpes spēku neiegūst apstākļi, ka par līgumslēdzēju konkrētajā situācijā ir norādīta sabiedrība *Poste Italiane*.

- 34 Turklāt jau ar Eiropas Komisijas 2008. gada 30. aprīļa Lēmumu [2008/383] bija noteikts *Poste Italiane* iepirkumu atbrīvojums saistībā ar valsts un starptautiskajiem eksprespasta un kurjerpasta pakalpojumiem, savukārt ar nākamā Lēmumu 2010/12/ES (2010. gada 5. janvāris) tika izslēgta Direktīvas 2004/17/EK par īpašām nozarēm piemērošana finanšu pakalpojumiem, ko pārvalda *Bancoposta* (ietaupījumu piesaistīšana, aizdevumi banku vārdā un citi autorizēti finanšu starpniekpakalpojumi, ieguldīšanas darbības un papildu pensiju nodrošinājums, maksāšanas un naudas pārskaitījumu pakalpojumi).
- 35 Iestādes darbošanās konkurences apstākļos tomēr ir tikai norāde uz to, ka nav atbilstības teleoloģiskajai prasībai. Lai pavisam izslēgtu šo prasību, ir jāpastāv arī tīri ekonomisku mērķu sasniegšanas centieniem, pilnībā uzņemoties uzņēmuma risku: šie pēdējie minētie apstākļi nav iestājušies saistībā ar universālo pasta pakalpojumu, kura piegādes tiesības ir piešķirtas *Poste Italiane* līdz 2026. gada 30. aprīlim saskaņā ar 1999. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 261 23. panta 2. punktu. Tā paša tiesību akta 3. panta 12. punktā ir noteikts, ka maksu par universālā pakalpojuma sniegšanu finansē no pārskaitījumiem no valsts budžeta. Attiecīgi uzņēmējdarbības risks šķiet ļoti mazināts.
- 36 Ņemot vērā atgādināto Komisijas Lēmumu [2008/383], varētu uzskatīt par izkristalizētām arī Iepirkumu kodeksa 14. panta 2. punkta izpratnē nozares, kurās *Poste italiane* var darboties atbilstoši režīmam par atkāpēm no iepirkumu jomā spēkā esošajiem vispārējiem noteikumiem: noteikumiem, pamatojoties uz kuriem joprojām uzskata, ka infekcijas teorija ir aizstāta saistībā ar publiskajiem uzņēmumiem, bet ne saistībā ar publisko tiesību subjektiem, jo tiem – ja tie darbojas īpašajās nozarēs – ir pienākums ievērot attiecīgo regulējumu tikai attiecībā uz darbībām, kas ir instrumentālas pašām nozarēm, neizvairoties no parasto nozaru tiesiskā regulējuma ievērošanas par ikvienu citu darbību, atkarībā no svarīgām interesēm plašai sabiedrībai, kuras šiem subjektiem ir uzticētas.
- 37 Tātad ir jāpārbauda, vai spriedumā *Aigner* izstrādātie principi – ņemot vērā, ka rūpnieciska vai komerciāla rakstura intereses prevalē pār šiem principiem – var būt pārāki par plašas sabiedrības interesēm, kas bija attaisnojušas publisko tiesību subjekta sākotnējo izveidi, vai tomēr atsauce uz minēto izveidi – kas formāli ir minētajā 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 3. panta 1. punkta d) apakšpunkta

1. punktā, – ir jāuzskata par pārāku arī attiecībā uz uzņēmumiem, kuri lielākoties darbojas konkurences apstākļos.
- 38 Tomēr aplūkojamajā situācijā tiek nodotas diskusijai plašākas problemātikas. Pirmkārt, ir jānovērtē līguma priekšmeta piederība ne tik daudz nozarēm, kuras pašlaik tiek definētas par “īpašām” un reglamentētas Publisko iepirkumu kodeksa 114. un nākamajos pantos (II daļa, VI sadaļa, I nodaļa), cik drīzāk nozarēm, kuras tiek turpināts definēt par “izslēgtām [...] no tā paša Kodeksa objektīvās piemērošanas jomas” (I daļa, II sadaļa, 4. un nākamie panti), bet kuros līguma slēgšanas tiesību piešķiršanai saskaņā ar minēto 4. pantu tomēr jānotiek, “ievērojot saimnieciskuma, efektivitātes, objektivitātes, vienlīdzīgas attieksmes, pārskatāmības, samērīguma, publiskuma, vides aizsardzības un energoefektivitātes principus”.
- 39 Aplūkojamajā gadījumā konkrētā nozare ir elektronisko komunikāciju nozare, kas definēta kā izslēgta ar 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 15. pantu, atbilstoši Direktīvas 2014/24/ES 7. un 8. pantam, un kas pati par sevi ir Direktīvas 2002/21/EK par [...] elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) priekšmets.
- 40 Aplūkojamās konkursa procedūras piederība nozarei, kas formāli ir “izslēgta”, bet nav “nepiederīga” Iepirkumu kodeksam, tomēr neietekmē administratīvās tiesas jurisdikciju, jo 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 4. pants liek veikt pienācīgu sarunu procedūru, lai tiktu ievēroti noteiktie kritēriji, attiecībā pret kuriem pastāv leģitīmas intereses, kuras ietilpst minētās tiesas kompetencē.
- 41 Iesniedzējtiesa uzskata, ka ir citādi jāformulē jautājums par “instrumentalitātes” jēdzienu – attiecībā pret īpašajām nozarēm raksturīgajām jomām – kā administratīvās tiesas jurisdikcijas ierobežojums, pat ja var atzīt “publisko tiesību subjekta” jēdziena iespējamu pārtapšanu par “valsts uzņēmuma” jēdzienu, atkarībā no dažām “izslēgto” nozaru īpatnībām un, konkrēti, gadījumā, “ja šo darbību tieši ietekmē konkurence” (minētais 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 8. pants). Tas ir tāpēc, ka pašlaik pastāvošais pasta pakalpojumu konkurences raksturs – lai gan pats par sevi tas nav izšķirīgs saistībā ar jurisdikcijas jautājumu (kā visām izslēgtajām nozarēm, kas minētas Kodeksa 4.-20. pantā) – tomēr varētu būt nozīmīgs, lai nepieļautu *Poste Italiane* kvalificēšanu par publisko tiesību subjektu, kā subjektu, kas darbojas parastos tirgus apstākļos, cenšoties gūt peļņu un ciešot zaudējumus par darbībām – tagad jau pārsvarā veiktajām – kas ir tieši pakļautas konkurencei (Direktīva 2014/23/ES, 21. apsvērums un minētais 16. pants).
- 42 Šajā pēdējā sakarā tiesu kolēģija šaubās par faktu, ka *Poste Italiane* atzīšana par “valsts uzņēmumu” (pat ja to atzīst par pieņemamu Tiesa) uzliek pienākumu – atbilstoši tam, kas noteikts vairākkārt minētajā Valsts padomes 2011. gada plēnuma spriedumā Nr. 16 – pieturēties pie šaurāka iepirkuma minētajā jomā, kas raksturīga atsaucēs īpašajai nozarei, attiecināmības vērtējuma. Šāda novērtējuma ierobežojumi turklāt vienlīdz ir nozīmīgi, lai definētu katra atsevišķā iepirkuma

īpašo juridisko regulējumu, pat ja to izsludinājis subjekts, kas kvalificējams kā publisko tiesību subjekts un kas darbojas kādā no īpašajām nozarēm.

- 43 Kamēr, šķiet, var piekrist tēzei, atbilstoši kurai uz uzņēmumiem (valsts vai privātiem, privātiem neatkarīgi no tā, vai tiem pieder īpašas vai ekskluzīvas tiesības) attiecina Publisko iepirkumu kodeksa regulējumu “*tikai attiecībā uz īpašajām nozarēm un nevis vispārīgi, [...] attiecīgi nepiemērojot ‘Mannesman’ judikatūrā minēto t.s. infekcijas teoriju [..]*” (minētais Valsts padomes plēnuma spriedums Nr. 16//2011), Kopienų tiesiskajā regulējumā (Direktīva 2014/25/ES) nav precīzas atsauces uz “*instrumentalitātes*” jēdzienu, ja to saprot kā pakalpojuma tiešu attiecināmību uz īpašo darbību, kā ierobežojuma Publisko iepirkumu kodeksa 114. un nākamajos pantos minēto noteikumu un pašas administratīvās tiesas kompetences piemērojamībai.
- 44 Vispārīgi, Direktīvas 2014/25/ES 16. “*apsvērums*” – kas attiecas tieši uz īpašajām nozarēm – atzīst iespēju piešķirt līgumu slēgšanas tiesības “*attiecībā uz vairākām darbībām*” un saskaņā ar “*dažādiem tiesiskajiem regulējumiem*”, katrā gadījumā atsevišķam līgumam piemērojot tās nozares tiesību normas, kam šis līgums ir “*paredzēts galvenokārt*”, kas izsecināms no konkursa dokumentiem vai kā to katrā ziņā būtu vajadzējis precizēt līgumslēdzējai iestādei.
- 45 Šis princips ir uzsvērts tās pašas direktīvas 6. pantā, kas precizējuma neesamības gadījumā 3. punktā uzskaita precīzus prioritātes parametrus, ja līguma priekšmets attiecas uz jomām, ko regulē vairāk nekā viena direktīva.
- 46 Jēdziens par to, kādai noteiktai darbībai saskaņā ar līgumslēdzējas iestādes izvēli [līgums] ir “*paredzēts*”, katrā ziņā šķiet krietni plašāks nekā ietverts Valsts padomes plēnuma 2011. gada spriedumā Nr. 16 (kas atzina, ka apsardzes pakalpojumi attiecas uz atsauces īpašo nozari tikai tad, ja tie iegādāti ENI pārvaldīta energotīkla apsardzei, bet ne tad, ja tie vajadzīgi attiecīgo administratīvo biroju uzraudzībai). Taču ir jānoskaidro – ievērojot Savienības tiesisko regulējumu – vai līgums, kas ir uzskatāms par “*nepiederīgu*” īpašo nozaru regulējumam, nav tomēr jāattiecinā uz ikvienu darbību, kuru valsts uzņēmumi – vai privātsubjekti, kuriem pieder ekskluzīvas tiesības – var faktiski brīvi veikt, bet kas noteikti neietilpst attiecīgajās nozarēs, kā to nosaka paustais “*nepiederības*” princips, saskaņā ar kuru uz līgumisko darbību varētu neattiecināt publiskā iepirkuma noteikumus.
- 47 Direktīvas 2014/25/ES 13. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikta pašas direktīvas piemērojamības pasta pakalpojumiem joma, ar paplašinātu atsauci uz “*citu pakalpojumu sniegšanu, kuri nav pasta pakalpojumi, ar nosacījumu, ka šādus pakalpojumus sniedz subjekti, kas sniedz arī pasta pakalpojumus*”, to skaitā ietverot “*gan pakalpojumus, kas ietilpst, gan pakalpojumus, kas neietilpst universālā pakalpojuma piemērošanas jomā, kā noteikts saskaņā ar Direktīvu 97/67/EK*” (minētā 13. panta 2. punkta b) apakšpunkts).

- 48 Visbeidzot ir jau uzsvērts, ka Direktīvas 2014/24/ES 16. “apsvērumā” ir prasīts precizēt darbību, kurai iepirkums – abstrakti pakļauts īpašo nozaru noteikumiem, bet dažreiz paredzēts arī atšķirīgu darbību reglamentējumam – ir faktiski paredzēts. Iepriekš minētais prasa pārzināt piemērojamo juridisko režīmu, ar pārskatāmības un tiesiskās drošības pienākumiem, kas veido visai publisko iepirkumu nozarei (tostarp nozarēm, ko 2016. gada Leģislatīvais dekrēts Nr. 50 definē par “izslēgtām”) raksturīgus principus.
- 49 Visbeidzot, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Savienības tiesiskajam regulējumam, kas paplašināti attiecināts uz tiesību ļaunprātīgu izmantošanu (Tiesas spriedums, 2007. gada 5. jūlijs, lieta C-321/05, *Kofoed*) – atbilst valsts tiesību sistēmā aizvien biežāk sastopamā prakse izvirzīt iebildi par administratīvās tiesas jurisdikcijas neesamību tikai pēc tās pirmajiem nolēmumiem, arī pagaidu, par konkursiem, kuri izsludināti saskaņā ar Publisko iepirkumu kodeksa noteikumiem un par kuriem paziņojumi ir publicēti Itālijas Republikas un Eiropas Savienības *Oficiālajos Vēstnešos*, tajā brīdī nekādi neprecizējot, ka līgumslēdzējas iestādes veiktajai izvēlei ir tikai pašnoteikšanās raksturs: izvēle, kuras leģitimitāte un sekas būtu jāpārbauda vispārējās jurisdikcijas tiesai, kurai jāspriež – tas ir pieņemums – pamatojoties tikai uz Civilkodeksa noteikumiem, jo nekādā veidā nav piemērojams Publisko iepirkumu kodekss (lai gan uz to ir konkrēti norādīts un, tāpat, pretēji tam, ko pretendenti varēja leģitīmi uzskatīt).

DARBA VĒRTĒJUMS